

At' to má spád

Karel Gott

Tvé oči se rády líně mhouří
a ráda spíš ke mně schoulená
a bojíš se průtrží a bouří /ou/
a bojíš se světa kolem nás.

Chceš mě jen pro sebe mít!
Tvé objetí mě něžně zavírá,
já - odpusť mi to - mám zas bouřky rád.

Jen at' to má spád, at' se blýská,
kalem mě to musí žít!
Jen at' to má spád, zůstaň blízka.
Teď už ale musím jít.

Jsi tichá a mírná, prý i stálá.
Jsi hladina v klidných zátokách.
Chceš, abych byl strom či dům či skála, /ou/
a já jsem spíš řeka divoká.

Už jsem tady celou noc byl
a cítil jsem se krásně v bezpečí.
To ale mi zas dlouho nesvědčí...

Jen at' to má spád, at' se blýská,
kolem mě to musí žít!
Jen at' to má spád, zůstaň blízka.
Teď už ale musím jít.

Tak jen at' to má spád, změním půdu,
na klid ještě nemám čas.
Tak jen at' to má spád, vážně půjdu.
Snad se někdy stavím zas...

Jen at' to má spád, at' to pálí,
nebo at' je krutý mráz...
Jen at' to má spád, já se vzdálím
Marně mi tu staviš hráz.

Jen at' to má spád, spád, spád, spád, spád,
na cestu se musím dát!

Spád, spád, spád, spád - už jsem tu dlouho,
dlouho, dlouho, dlouho...

Jen at' to má spád, at' se blýská,
kolem mě to musí žít!
Jen at' to má spád, zůstaň blízka.
Teď už ale musím jít.

Jen at' to má spád, změním půdu,
na klid ještě nemám čas.
Jen at' to má spád, vážně půjdu,
snad se někdy stavím zas.